

III) Den kommunale beskatning.

Den voksende forskel i indkomstgrundlaget imellem forskellige kommuner bevirker en stigende skævhed i den kommunale beskatning.

Derfor trænger problemerne omkring en løsning af såvel byrdefordelingen mellem stat og kommune som en modernisering af refusionsreglerne sig stærkt på. Venstre opfordrer til i forbindelse med en eventuel statsskattereform at søge en aftale om en snarlig løsning også af disse problemer.

For at fastholde en beskeden udligningsmulighed mellem „rige“ og „fattige“ kommuner må fradragsretten for de kommunale skatter fastholdes.

Venstre beklager, at den fornødne vilje til gensidig hensyntagen savnedes i forbindelse med de senest gennemførte regler om ejendomsbeskatningen. Derved åbnedes fri adgang til en meget kraftig forhøjelse af beskatningen af såvel boligen som af den del af jorden, der tjener som produktionsmiddel for tusinder af erhvervsdrivende. Denne beskatning gennemføres uden hensyn til skatteevne og rammer ikke mindst mange af de unge selvstændige urimeligt hårdt. Det er Venstres ønske, at problemerne heromkring kan tages op til fordomsfri drøftelse mellem de politiske partier.

IV) Skatternes opkrævning.

Venstre vil medvirke til at ændre opkrævningssystemet, så skatten i videst muligt omfang beregnes på grundlag af løbende indtægt.

Det forelagte kildeskatteforslag må efter venstres opfattelse ændres,

- a) så det tager større hensyn til borgernes faktiske skatteevne,
- b) og letter erhvervenes og andre lønudbetaleres administration.

a) De foreslåede meget store standardfradrag er begrundet med hensynet til at lette de administrative problemer. Men virkningen af deres gennemførelse vil være, at de især gavner de større indkomster på grund af progressionen samt de skatteydere, som ikke til deres indtægts erhvervelse rent faktisk har udgifter svarende til standardfradraget.

Til gengæld vil de øvrige skatteydere,

som har disse større omkostninger i forbindelse med deres indtægts erhvervelse, komme til at betale forholdsvis større skat. Denne ordning er derfor i strid med skatteevneprincippet.

I stedet for disse meget store standardfradrag, der er uretfærdige i deres virkninger, bør ligningsmyndighederne på grundlag af selvangivelse fortsat foretage individuel ligning. På grundlag heraf og af den kommunale og statslige skatteskala udfærdiges der en skattebillet til hver enkelt skatteyder. Af denne skal umiddelbart fremgå, hvad den pågældende skatteyder skal svare i skat af løbende indtægt.

Herved kan netop hensynet til den enkelte skatteevne og individuelle forhold fastholdes i det ønskede omfang.

b) På dette grundlag bliver det teknisk muligt i lovgivningen at tage stilling til

- 1) i hvilket omfang arbejdsgivere og andre lønudbetalere skal opkræve skatten,
- 2) og i hvilket omfang den enkelte lønmodtager selv af biindtægter og af hovedindtægt fra mindre virksomheder eller lejlighedsvis lønudbetalere skal foretage indbetaling af den løbende skat hver måned.

V) Overgang til det fremtidige skattesystem.

Overgang fra det hidtidige skattesystem til et fremtidigt efter de angivne principper rejser i sig selv adskillige problemer, bl. a. vedr. afviklingen af skattefradragsreglen.

At gennemføre overgangen over tre år vil i sig selv stærkt øge vanskelighederne og medføre mange urimeligheder.

Dette taler yderligere for at udsætte en eventuel gennemførelse af en omfattende merværdiafgift og i første omgang at koncentrere skatte reformen om indkomstskattesystemet og opkrævningsmetoden.

Det fremtidige indkomstskattesystem må være afklaret, inden selve opkrævningssystemet kan endeligt udformes og vedtages. Men det vil såvel for skatteadministrationen som for borgerne være en stor fordel og forenkling, om gennemførelse af de to led sker fra det samme tidspunkt.

Dette vil også lette muligheden for den samlede politiske beslutning.

Ved at det kommende indkomstskattesystem fra starten skal tilpasses systemet med løbende indtægt opnås samtidigt, at det